

ZİRAAT EĞİTİMİ

Turgut ALTUĞ

E.Ü. Ziraat Fakültesi

IV. Sınıf Öğrencisi

Eğitim, ulusların zaman içerisinde ilerleyişi açısından büyük önem taşıyan bir kavram. Ulusların tarihte, varlık, yokluk konumuna düşmeleri veya çağın gerisinde kalmaları, eğitime verilen önemle ön plana çıkmaktadır. Toplulukların sürekliliği, bireylerine verdikleri eğitim ölçüsünde artar veya azalır. Eğitim içerisinde üniversite eğitiminin kendine özgü bir yeri vardır. Çünkü toplumların en dinamik kesimi olan gençlik ve onun içerisinde öğrenci gençlik, sorunlarına sahip çıkan, ülkesinde gelişen olaylara olumlu yönde katkıda bulunan, gelişen olumsuzluklara karşı çıkan, dünyayı anlayan, düşünen ve araştıran bireylerdir. Günümüzde ne yazık ki bunlar büyük bir öğrenci kitlesi için geçerli değildir. Yıllardır uygulanagelen politikalar kitleleri ve daha çok öğrenci kitlesini, bırakın dünyayı anlamayı, ülkesinde gelişen olayları bilmeyen, kendi kabuğuna çekilmiş, duyarsız, biyolojik yapısı genç, düşün olarak çocuk, ben duygularının doyumuna yönelmiş, verilenle yetinen, sormayan, sorgulamayan yığınlar durumuna dönüştürmüştür. Üniversite eğitimi çağın gerisinde kalmıştır. Belleğe dayanan, deneysiz, uygulamasız, araştırmaz, gözlemsiz ezberleme yöntemi üniversite eğitiminin temelini oluşturmuştur.

Ziraat fakülteleri de bu uygulamalardan paylarına düşeni almışlardır. Uygulamalı bilim dalı olan tarımla ilgili konular, kitaplardan okuyarak, derslerde profesörlerin, doçentlerin (araştırma yapmaları gereken), öğrencilere sekreter gibi not tutturmaları ile vb. yöntemlerle öğretilmeye kalkılmaktadır. Bunun ne kadar başarılı olduğunu, son sınıfa gelipde elma ağacını tanımayan veya keçinin meme başı sayısını bilmeyen öğrencilerin oluşu az da olsa kanıtlamaktadır.

Son oniki yılda bütün ziraat fakültelerindeki öğrenci sayısı 4483'ten 14450'ye çıkarak yaklaşık 3,5 kat artmış, buna

karşılık toplam öğretim üyesi ve görevlisi bakımından da aynı dönemde 569'dan 1192'ye çıkarak iki kat artabilmiştir. Yine 1976'da 111 olan prof. sayısı 1986'da 147'ye, doçent sayısı da 124'den 199'a çıkabilmiştir. Ancak bu artışlar başlangıçta 4 olan Ziraat Fakültelerinin sayısının 14'e çıktığı düşünüldüğünde, hatta iki fakültede yalnızca birer prof. bulunmasında eklendiğinde fakültelerimizin öğretim üyesi ve görevlisi bakımından yetmezliği ile öğretim kalitesinde büyük ölçüde düştüğü gerçeğini ortaya çıkartmaktadır.

Yine Ziraat Fakültelerinden 9'unda laboratuvar yoktur ve ikisinde de gereksinimi karşılayamamaktadır. Uygulama çiftliği bakımından 3 fakülte yeterli, 2'sinde yetersiz ve 7'sinde de uygulama çiftliği yoktur (1).

Araştırmaya üniversitelerde ne kadar değer verildiğini, ülkemizde en değerli süt koyunlarından biri olan «İVESİ»lerle ilgili araştırma sonuçları istediğim, bu koyunların burnunun dibinde yaşadığı bir fakültemizden aldığım, bu konuda çalışan hiçbir öğretim görevlisi, üye olmadığı yanıtı daha iyi ortaya koymakta sanıyorum. Bunu söylerken hocalarımızın bu konuda duyarsız olduğunu değil, Y.Ö.K.'ün üniversiteye bakış açısını ortaya koymaya çalıştım. Ayrıca şu rakamlarda ülkemizde araştırma ve geliştirme harcamalarının ne düzeyde olduğunu ortaya koymaktadır sanırım. Kişi başına bu miktar A.B.D.'de 440, F. Almanya'da 380, Japonya'da 325 ve yurdumuzda yalnızca 3,5 Amerikan Dolarıdır (2).

Hocalarımızın derslerde kendi dönemlerinden örnekler vererek, uygulamanın ne kadar yararlı olduğunu anlatmalarını, biz öğrencilerin yıllardır varolan, uygulama derslerinin konması, istemimize karşın ancak bu yıl yetersiz düzeyde de olsa uygulama dersleri konulmuştur. Tarımın tarlada, bahçede, modern hayvancılığın ahırda, ağılda, kümeste, laboratuvarında vb. de öğretilip, öğrenileceğinin akıllara yeni geldiğini sanmıyorum. Öğrenci sayısının fazla oluşu, araştırmaya ayrılan ödenek yetmezliği, çiftlik ve laboratuvarların yetersiz oluşu bunda büyük etkilendirler. Bir tavuk eti üretim biçimi olan, günlük civcivlerin (aynı yaşta) kümese konup 7-8. haftalarda pazara sunulması yani doldur-boşalt (all in-all out) sistemi insanlara uygulanmakta bizler pazarda tavuk gibi satılmasakta, 4 yılının nereye gittiğini, nasıl değerlendirdiğini bilmeyen, yeterli formasyona sahip olmayan bireyler olarak toplumda yaşam savaşımı vermekteyiz.

Ülkemizi çağdaş ülkeler düzeyine çıkartmak, sağlıklı bir toplum ve dolayısıyla sağlıklı bireyler yaratmaktan geçer. Bunun da yolu çağdaş eğitimidir. Yalnız üniversitesiyle değil, tüm kurumlarıyla verilen, çağdaş eğitim. Eğitim, üretim alanında işler başarılır, yapıtlar oluşturulurken verilir. Öğrenciler iş başarmanın ürün vermenin, katkıda bulunduğu oranda almanın verdiği mutluluk, bilinç ve kendine güven duygusuyla topluma yararlı bireyler olabilirler. Bunun gerçekleştirilebilmesi için, öğrencisi, öğretim görevlisi ve tüm üniversiteliler var olan Y.Ö.K. sistemine karşı çıkmalı ve üniversiteleri olması gerektiği gibi özerk, demokratik yapıya kavuşturmada kendilerine düşenleri sonuna kadar gerçekleştirmelidirler.

KAYNAKLAR

1. Tarım ve Mühendislik Dergisi, 1989, s. 29-30.
Prof. Dr. Turan GÜNEŞ, TOK Dergisi Ocak 1988.
2. DPT Raporu 1989.